

Jedinečnost člověka / Člověk - jeho jedinečnost

Každý člověk je povolán k jedinečnosti, a má pro to (dostává pro to) všechny potřebné předpoklady (to znamená, že už i jen „fyzicky“ se mu dostalo jakési základní jedinečnosti, dalo by se říci, že v podobě příznaku nebo jakési „stvořitelské pečeti“). Otázkou je, co z toho (tj. z této „příležitosti“) ten či onen člověk udělá. Každý totiž musí na své „jedinečnosti“ pracovat: ale ne tak, že svou „jedinečnost“ sám vytváří, že se o ni snaží a že přitom především pečuje o to, aby se odlišoval od jiných. Jedinečnost není obecná povinnost, nýbrž konkrétní povolání. A k té konkrétnosti náleží především situačnost: člověk má být jedinečný ve své vlastní jedinečné situaci. Bohužel si to lidé málo uvědomují, a pokud ano, uvědomují si to většinou nesprávně, totiž nadměrným srovnáváním sebe a své situace s druhými a jejich situacemi, a dokonce ve smyslu soutěživosti. (Soutěživost je jen formou napodobování.) Původní, tj. „přirozená“ jedinečnost člověka je ovšem jen základem, ale „cílová“, už nikoli „přírodní“ jedinečnost je úkolem a posláním, : jedinečným (a stále jedinečnějším) se každý člověk musí vlastním úsilím stávat, musí zkrátka usilovat o to, stávat se stále víc sebou samým. Neboť žádný člověk není jen tím, kým „jest“, ale především ana prvním místě je tím, kým se „má stát“, kým „má být“. Zajisté platí, že nakonec je každý tím, koho ze sebe udělá, ale právě to má svou míru v tom, co ze sebe měl udělat.

(Písek, 070723-3.)